kudduja mehhele on teinud, kelleſt ſelleſinnatſe luggemisſe ſees Teile tahhan räkida.

Se wagga noor mees tahtis asſuda ja naeſt wõtta. Temma wõttis tüdruko, kes temmaga ei olnud ühhes nous; agga ſiiski olli temma kulus omma õige ello ja wiſi pärraſt. Küllab mees teädis, et tüdruk olli alles pilliroo ſarnane, mis tuleſt ſenna ja tänna koikutakſe, ja tahtis tänna kül Jummalat agga homme jälle mailma. Agga ſüdda ei annud järrele, muud kui piddi tedda agga enneſele wõtma. Ka mõtles mees ommas ſurelisſes meles: Saab ta waſt mo naeſeks ſama, küllad temma ſiis pea Jummala pole ſaab tõeste põõrma. Ja ſes lotusſeks läks ta Õppetaja ette, ja pandi neid kokko; agga kohhe ſiis ſai nähha, et temma lotus olli tühhine. Seſt ei aitnud püüdminne, muud kui naene jäi agga omma kahtlaſe mõttesſe, ja läks peälegi weel ni tiggedaks, et ei ſanud wimaks ſedda päwa ollage, mil ta mehhega ei wõtnud tappelda. Ei läind ſe ello mehhe ſüddamega mitte ühte, waid ſai temmale wägga raskeks kiuſatuſſeks. Agga ei wiitnud temma aega, muud kui wõttis agga ſedda ſõariiſta kätte, misga iggakord ſaad ärrawoitelda ja ſaab ikka woimus ſinno kätte. Ja ſe ſõariiſt on palwe. Sõd ja päwa pallus temma Jummalat omma tiggeda naeſe eeſt; ja niſugguſes pallumiſſes ſai tal ükskord wägga ſelgeks, et keik temma waew on temma omma tehtud, ja on ſe mõtte läbbi tulnud, et on tahtnud naeſe ſüddant kohhe põõrda. Sedda nähjes läks ta russuks, ja mis uüüd muud, kui agga allandusſe ſures holes omma uhkuſt andeks palluma ja Jſſanda käeſt ſedda armo otſima, et Ta wõttaks nou tal anda, mis nüüd tehja, et ſaaks naeſe kaſſuks ſada ning ka Temma ſure nimme auuks.

Ja ſe allandaminne ning palluminne allandusſes näitis mehhele kohhe teed ja ſatis tedda ſelle tarkuſſe pole hoidma, mis allandusſeſt tulleb ja mis Jummal annab keikile, kes iſſeennaſt ärrawoitwad Temma Waimo wäes.

Kohhe nüüd, kui naene jälle hakkas riidlema, wõttis mees ſõbralikkult temma käeſt kinni, ja ütles ſõbra heälega: Armas naene, anna agga, et ſaan esmalt palluda ſo eeſt, küllab ſiis rägime ſeſt asjaſt ennam. Mees läks nüüd omma kambrikeſſe, heitis mahha põlweli, ja pallus keigeſt ſüddameſt, et Jſſand tahhaks naeſele teiſt ſüddant anda. Küllab ſeſamma luggu olli mittokord weel; agga mees ikka teggi nendaſammoti, kunni naeſe ſüdda teiſeks ſai, ja kui ühhel hobil ſai ſeſt riidlejaſt ja taplejaſt, ſiis keige armſam innimenne. Ja pärraſt ütles temma ilmaſallamata iſſe mittokord kül mehhe wasto, et need ſannad, mis ta iggakord on üttelnud: „anna aega, et ſaan palluda ſo eeſt,“ on ta ſüddameſſe tunginud ja on tedda ligutanud.